

Чарівні казки

Казка про Жар-Птицю та Вовка

class="header_title">Казка про Жар-Птицю та Вовка <i>автор невідомий</i></td><td class="header_forelink"></td></tr></table><table border="1" class="header_notes"><tr><td></td></tr></table><div class="poem">Було в одного царя три сини — два розумних, а третій дурень. От прийшли вони до батька свого та й просять, щоб він відпустив їх поїздити по світу, подивитися на інші царства. Батько й каже: — Вибирайте собі коней з табунів яких завгодно і їдьте куди хочете. От пригнали ті табуни, почали вони вибирати. Обидва старші вибрали коней щонайкращих, а менший узяв найпоганішого коня. Зібравшись, виїхали вони усі троє однією дорогою. Їдуть та їдуть. Коли дивляться — стоять три стовпи, і від кожного стовпа йде дорога: одна просто, друга наліво, а третя направо. На тих стовпах було щось написано, вони й підїхали прочитати. На однім стовпі значилося: “Хто поїде цією дорогою, той сам буде ситий, а кінь його голодний”; на другім: “Хто поїде цією дорогою, той сам буде голодний, а кінь ситий”; на третім: “Хто поїде цією дорогою, у того вовк коня зїсть”. Поїхали вони: старший по тій дорозі, що сам буде ситий, а кінь голодний; середульший по тій дорозі, що сам буде голодний, а кінь його ситий; а менший — по тій, що вовк коня зїсть. Тільки що менший трохи проїхав, іде вовк назустріч йому й каже: — Злазь з коня, я його зїм! Нічого робити — узяв парубок сідло на плечі та й пішов собі дорогою, а коня покинув. Коли це доганяє його знову той же таки вовк. — Сідай, — каже, — на мене і кажи, куди везти. А той йому й каже: — Вези, куди сам знаєш! Привіз його вовк у великий ліс, а посеред того лісу стояла хата велика; біля тієї хати стоїть стовп, на стовпі висить клітка, а у тій клітці сидить птиця така, аж сяє. От парубок як уздрів її та й каже вовкові: — Як би мені добути цю птицю? — Іди, — каже йому вовк, — та полізь по стовпі, та не берись за шнурочок, а прямо бери клітку. Пішов той, заліз на стовп, та замість клітки і зачепив рукою шнурочка — коли це дзвоник: дзень-дзень-дзень! Вибігають сторожі, що стерегли птицю, та до нього: — Чого тобі треба? — Хотів, — каже він їм, — птицю забрати. А сторожі й кажуть йому: — Це не проста птиця, а жар-птиця. Коли хочеш, щоб ми її дали, приведи нам коня до половини золотого, до половини срібного. Пішов від них парубок, а вовк і питає його: — Де ж птиця, що ти хотів добути? — Нема! — каже той. Розказав йому все, як було, і що треба привести коня до половини золотого, до половини срібного. — Сідай же, — каже вовк, — швидше, та поїдемо. Сів він на вовка, і поїхали. Їхали, їхали,—от вовк і привіз його знов-таки у ліс, а в тім лісі стоять усе кам'яні конюшні, а в конюшнях іржуть коні. Вовк і каже парубкові: — Іди ж в оцю конюшню та бери першого коня, та не за уздечку, а за гриву. Пішов той у конюшню та й забув знову, що йому наказував вовк, бере коня за уздечку, а удила тільки — брязь-брязь... Тут зараз і вискакують сторожі до нього: — Чого тобі треба? — Хотів вивести коня. — Е, привези нам панну, що живе за сім верст відсіля у дубовім гаю, тоді візьмеш коня. З тим і пішов парубок від них. Прийшов до вовка, а він його і питає: — Де ж кінь? — Нема! — та й розказав йому, як було і чого вимагали від нього сторожі. — Сідай же швидше, та поїдемо, — каже вовк. От поїхали. Вовк і привіз його знов у гай дубовий. Коли дивляться — аж по горі ходить панна з дівчинкою, своєю служницею. — Іди ж, — каже йому вовк, — до тієї панни та скажи їй, що тобі дуже хочеться пити: нехай вона пошле ту дівчинку по воду, а ти бери її на оберемок та й неси до мене. Пішов парубок до панни та й просить її: — Пошліть, панно, по воду — дуже пити хочеться. Вона, почувши це, стала просить його зайти у хату; він відмовляється, що йому не можна зайти. — Візьміть та пошліть дівку по воду. Та й послала, а він тоді як ухопить її на оберемок та мерщій до вовка, сів на нього і полетів, як птиця. Прибігли до того місця, де він виводив коня до половини золотого, до половини срібного, вовк став та й каже йому: — Я ж перекинув панною, а ти мене відведи і віддай сторожам, та як візьмеш у них коня до	

половини золотого, до половини срібного, то сідай на нього та й їдь швидше по цій дорозі, що до жар-птиці; я дожену тебе.
 Так і зробили. Вовк перекинувся панною; парубок узяв його, підвів до сторожі та й проміняв на коня до половини золотого, до половини срібного. Потім посадив на коня панну, ту, що вподобав собі, сів і сам та й поїхав тим шляхом, що йде до жар-птиці. А сторожі узяли ту панну, що він залишив їм, принесли їй яблук, ягід і усього-усього та й давай годувати. От наївсь наш вовк гарно та й каже їм:
 — Випустіть мене трохи погуляти.
 Вони й випустили його, та тільки що випустили — він зараз і перекинувся вовком, вони не уздріли й як, та й побіг собі скільки видно, тільки курява знялась. Біг-біг він, а далі наздоганяє парубка аж там уже, де була жар-птиця, та й знову каже йому:
 — Я ж знову перекинусь — конем, а ти відведи мене і віддай сторожам, та як візьмеш жар-птицю, то сідай на коня та й їдь аж до тієї дороги, де ти розпрощався з братами, там і подождеш мене. Та тільки не спи,— а то буде лихо.
 Він так і зробив, як казав вовк: виміняв жар-птицю, сів на коня, взяв панну та мерщій і подався. От приїздить на те місце, де три дороги сходяться в одну понад глибоким яром, та й сів відпочити, а коня пустив пастися. Жар-птиця сидить у клітці та й співає, а панна й просить його:
 — Не засни ж, будь ласкав, а то буде лихо.
 Коли дивиться вона: їдуть двоє, вона зараз до парубка — аж він уже спить. Давай вона його будить: будила-будила — ніяк не розбудить. От підїхали туди ж і ті парубки.
 — Дивись-но, — каже один, — це ж наш брат-дурень. Давай укинемо його в яр, а коня, жар-птицю і красну панну візьмемо собі!
 Так і зробили, як сказали: укинули брата в яр і покинули там, а коня, жар-птицю і красну панну узяли та й поїхали.
 Незабаром прибігає й вовк. Дивиться, аж нікого нема, а понад яром сорока літає.
 От він зараз до сороки та й каже:
 — Не літай ти понад яром, а принеси краще води цілющої й живущої, то я тебе не забуду.
 — В чому ж я тобі принесу? — питає сорока.
 Він узяв зробив з листя дві коробочки, одну прив'язав сороці до однієї ноги, другу до другої та й пустив її, а сам поліз у яр, витяг звідтіля парубка,— а він уже неживий.
 На другий день прилітає сорока до вовка в полудень і приносить воду. Тоді він узяв полив парубка цілющою водою, зцілив його, а далі — живущою — оживив.
 — Та й довго ж як я спав,— каже той.
 — Якби не я, заснув би ти навіки, — обізвався вовк. — Сідай швидше та поїдемо, а то старший брат обвінчається з панною. Сів на вовка, і поїхали. Приїжджає додому, коли дивиться — стоїть перед ганком коляска; а в тій колясці запряжений його кінь, до половини золотий, до половини срібний. Як побачив його той кінь, так і кинувся до нього, поволік з собою і коляску ту, а як побачила його жар-птиця у вікно, так і пурхнула до нього: розбила й вікно, вилетіла та й сіла йому на плече. Коли це виходить і панна та з його братом, така заплакана,—їхати до вінця. Як угледіла ж вона свого парубка — зараз до нього так і кинулась.
 — Ось хто мене знайшов, — каже, — за нього й вийду!
 Дивиться на це диво батько і сам не знає, що воно робиться. Тут той парубок і розказав йому все дочиста, як було. А батько йому й каже:
 — Роби з братами що хочеш...
 Тоді він поїхав до вінця, повинчався з панною, братів простив, а вовкові засмажив цілого барана. Сорока ж та стала з ними жити.
 От вам казка, а мені бубликів в'язка.

</div>